

огъва всякакъв тип дървесина, дори най-крехката, в желаните форми и криви линии, чрез химически и механически способности". Налице са предпоставките да започне производство. Поради своя банкрут обаче Тонет няма необходимите средства да създаде независим бизнес. Ето защо заедно със синовете си той започва производство на "евтини столове" във фабриката на Клеменс Лист в Мариахилфе. Със своите 100 работника тя е голяма фабрика за времето си. Тези столове представляват опростени варианти на типовете столове, произвеждани в Бопард.

Лист свързва Тонет с английския архитект Питър Хюбърт Девин, на когото е възложено да започне разширението и преобзавеждането на бароковия градски дворец на принц Алоис I Лихтенщайнски в типичните форми на т.нар. "второ рококо". Девин очевидно разбира авангардните възможности на технологията на Тонет и му предлага да изработи в ателието на виенския майстор и паркетен производител Карл Лайстлер (1805 – 1857) сложно оформените паркетини, с помощта на своите технологии на огъване. Освен това Тонет прави леки столове за двореца Лихтенщайн с арковидни облегалки, извити "двойно S" крака и детайли, които демонстрират един стил, различен от столовете, произвеждани в Бопард. Вместо слепените конструкции от фурнирни ивици Тонет използва снопове дървесина във формата на кръгли пръти, което му позволява да огъва формата не само в една равнина, но и във всяка друга посока. Единствената декорация в облегалката на стола е един "възел".

През 1849 г. Тонет отново става независим, като основава своя работилница на Гумпендорфер Хауптштрасе. Сега той успява да проведе няколко успешни пазарни стратегии. През 1850 г. се представя успешно пред Долната австрийска търговска асоциация, този път с махагонови мебели, и става неин член като независим производител. През 1851 г. на Световното изложение в Кристъл Палас в Лондон Тонет участва с луксозни палисандрови мебели с инкрустация от бронз и махагон, като получава най-високата награда за този клас мебели. Моделите от Лихтенщайнския дворец и световното изложение заедно с други модели, поръчани от императорския двор на Фердинанд I стават и първите каталожни номера на фирма "Тонет".

Първата голяма документирана поръчка на Тонет е през 1857 г. за столове от вита дървесина и тръстикови седалки и облегалки

Стол *модел №4* с елементи от неорококо в облегалката. През 1857 г. Михаел Тонет получава първата си голяма поръчка

модел №4 за виенското кафене "Даум". Това е едно модно кафене, което се намира в близост до императорския дворец. На облегалката на този стол се появява усукана "двойно S" волута. С това Тонет продължава да наподобява неорококо във виенските декоративни изкуства. Кафенето е една важна институция във виенския градски живот. Вкусът към пиенето на кафе се развива в края на XVII в., след като Виена устоява на турската обсада през 1683 г. През XVIII в. значението на кафенетата нараства като форум за обществен живот, спорове, политически интриги, клюки и хазарт. Ето какво пише един съвременник: "...по такъв начин тук можете да намерите около тридесет кафенета, където се продава студена минерална вода и ликьор и където можете да играете билиард. На такива места обикновено можете да срещнете писатели, хора, които си купуват вестници, обсъждат новините, или говорят за война и мир". Новите столове на Тонет за кафенетата са трайни, леки, евтини, хигиенични, идеални за местене и поддръждане в големи групи и за тежка експлоатация. Столовете на кафене "Даум" носят *каталожен номер 4* от каталожния лист на фирма "Братя Тонет".

Междувременно, заедно с разработването на нови модели Михаел Тонет се стреми да защити чрез патент технологията на слепването на пръти, разработена през 1840 г. През юли 1852 г. той получава нов патент на името на своите синове за "придаване на дървесината на различни кривини и форми чрез рязане и слепване". Отново само